

Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!

čtení: Zjevení 21

Ž 27,1.13-14: *Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál?*

Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach?

Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých! Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!

I.

Čiň dobře, žij spořádaně a podle pravidel a dobře se ti povede. Není to špatná zásada, jen někdy nefunguje. Bible není naivní, a tak se v ní dočtete i o lidech, kteří činí dobré, a přece se jim dobře nevede (třeba Jób). Jak se nám vede, je jedna věc, a jak jednáme, je věc druhá. Jedna s druhou souvisí (ač ne tak přímočaře jako třeba v pohádkách). Ale pak je tu ještě třetí věc: jak nás vidí Bůh. A ta je vůbec nejdůležitější.

Bůh vybral za zachránce pro celý svět Ježíše, jemuž se ke konci životní pouti dobře nevedlo: jeho úsilí lidé zahodili, učení zesměšnili, dokonce ho popravili. Jedna věc je, co děláme, druhá, jak se nám vede, a třetí, nejdůležitější, co na to Bůh. Bůh Ježíšovu smrt učinil počátkem něčeho nového a nás teď k tomu novému a k záchraně povolává a zve, a tak jsme tu a žijeme v milosti Kristově. Jedna věc je, jak se nám to daří, druhá věc je, jak se nám při tom vede, ale třetí, nejdůležitější, je ta Boží pozvánka, kterou jsme dostali.

II.

Právě o tom je poslední biblická kniha: všechno podstatné už bylo napsáno a teď je tu poslední spis, kterým nás Bible vypravuje na cestu. Autorem je jistý Jan. Žil v jedné z těch dob, které poznamenává nehezky napučené sebevědomí některých politiků. Tehdejší císař si vzal do hlavy, že je bůh, a jal se určovat smysl lidského života i veškerá pravidla, a kdo se nepodvolí, bude litovat! A bylo zle. Takový v moci

postavený magor si v dnešní době zpravidla bůh neříká (a naopak se třeba snaží si nějak koupit přízeň církve), přitom však s druhými jako bůh jedná a ti kolem něj se ho bojí a nikdo si na něj netroufne. Nejspíš postupně zůstane sám a bez přátel, protože těch se pak bojí zase on. Pokud vám to připomíná někoho z psychopatů naší doby, není divu, tenhle scénář se moc nemění – jen jména národů, které kvůli tomu mají krvácet.

Kdo v Janově době čekal, že s příchodem božího mesiáše už bude všechno jinak a že s Ježíšem už naplno vypukne boží království, ten se spletl (stejně jako se spletli všichni, kdo čekali, že od těch dávných dob už se svět poučil a zmoudřel). Běda tomu, kdo není té správné víry, té správné rasy, předepsaného třídního původu, běda tomu, kdo není dost bohatý, kdo neslouží mocným, kdo neopatrně vyčnívá z šedivého průměru – pořád je někomu běda, co svět světem stojí. Pořád je někomu běda, a je vůbec někomu blaze? Čekalo by se, že těm, kdo jsou správného původu a rasy a dostatečně zazobaní, ale Jan má zato, že to tak není. A že blaze je spíš těm, kdo teď pláčou a touží po spravedlnosti (protože se jí dočkají) a kdo si zachovali čisté srdce.

Jan se ve své knížce pokusil vykreslit nejhorší hrůzy, jaké si lze představit. Moc už těm obrazům dnes třeba nerozumíme, ale takřka v přímém přenosu teď zažíváme jiné, ale asi stejně děsivé. Bolest, křivda, beznaděj; trůny jsou zacákané krví a mnohá média a sítě v rukou žvanilů, co slouží císařskému bohu nebo nějakému dalšímu vtělení krále, kata a blázna do jednoho diktátora. Odtud spásu nečekejte, píše Jan a pokračuje vizí, jak z nebe sestupuje jiný pokus o nový svět, tentokrát pokus úspěšný, protože je od Boha. Nebeské město. Brány, hradby a vůbec všechno vyrostlo ze svědectví apoštolů, kteří žili z boží milosti a předali to dál, takže tohle dědictví dorazilo nakonec až k nám.

III.

Čtenáři z pozdějších časů vzali do ruky mapu, kde že to město čekat a hledat. Na mapě ho nenašli, zato zjistili, že takových vidin a knih existovalo víc, protože na přelomu letopočtů patřily k docela oblíbeným

literárním žánrům. Některé z nich si pak lidi popletli s věštbami a s programem dějin a četli v nich jak v jízdním řádu (však se to občas přihodilo i čtenářům Janovy knihy), ale to nebyl dobrý nápad. Lepší je se naopak podívat, čím je Janova kniha zvláštní a čím se z řady podobných spisů vymyká. Vlastně se to dozvíte hned v první větě: že tu půjde o zjevení Ježíše Krista. Anebo jinak: že tu půjde o vysvětlení a o pochopení, kdo je Ježíš a jaké je jeho místo v životě světa. I to Jan poví hned ze začátku: Ježíšovi (onomu zabitému beránkovi) náleží místo na trůnu a jen on má právo otevřít knihu, která rozlouskne problém smyslu života.

Svět si žije po svém, dějiny jdou svou cestou (kterou trochu ovlivnit lze a trochu nelze) a uprostřed toho všeho žijeme my, žáci Boží milosti, obdaření láskou Kristovou. A právě tohle je ten nejdůležitější bod, který do života potřebujeme. A když je to tak, pusťme si ten přicházející nový svět, to Boží království, do života (vybízí Jan). Sice ho nevybudujeme ani nezařídíme, ale i tak se k němu vydejme. Jan to líčí jako společenství a pospolitost nad všechno drahé kamení, jako průzračné vztahy bez postranních křiváren, setřít někomu slzu z očí a díky Kristovu vzkříšení se nebát, být otevřený vůči druhým lidem – to všechno patří k nebeskému městu. Slzy už zase tečou proudem, stejně jako krev a je čas na pomoc bez postranních křiváren a na společenství, které patří Bohu a proto se nebude bát.

IV.

Jedna věc je, jak se nám a těm druhým vede, druhá, jak jednáme, a třetí – ta nejdůležitější – jak nás vidí Bůh. I tato generace zažívá bolesti našeho světa, kterým neumíme zabránit. I tato generace má však šanci spatřit a prožít, co Bůh připravil a slíbil. Nazvěme to pro dnešek třeba nebeské město, kde tím nejcennějším je společenství, průzračné vztahy, otřené slzy z tváří, otevřenost k druhým; a to všechno díky pozvánce, kterou jsme všichni dostali. I tato generace může zažít, co připravil Bůh, a může tu pozvánku pořádně uvádět do života.

Nezasloužíme si, Bože, tvůj vděk za to, jací jsme a co děláme dobrého – vždyť nebýt tvé lásky, nic z toho by nebylo.

Jsme rádi, že jsi s námi, i když tě nevidíme.

Jsme rádi, že nás chráníš, i když se bojíme.

Jsme rádi, že nás máš rád a že nás hostíš, i když jsme jen tví služebníci, a chceme být u toho, když prostíráš stůl pro všechny nezasloužilé.

Nedovolíme si rezervovat pozvání ke tvé lásce jen pro sebe a pro své nejbližší a víme, že do kruhu tvých dětí patří celé tvé stvoření:

provázej prosíme generace, které přijdou po nás, jako jsi provázel ty, které čelily životním těžkostem kdysi před námi, a jako provázíš nás.

Patříme dohromady s Ukrajinci, kteří žijí ve válce nebo před ní utíkají, a i s ruskými kluky a muži, které ideologie a ambice mocných nutí, aby zabíjeli, a s jejich rodinami, které se jich možná už nedočkají.

Patříme do stejného světa s gaunery, kteří tohle zlo rozpoutali (a s těmi, kdo mu fandí), a protože na to naše síly nestačí, prosíme: přiveď je k rozumu ty.

Na mnoha místech světa řádí zlo, kterému nevěnujeme tolik pozornosti, protože není tak blízko, ale všichni, kdo v něm žijí, s námi rovněž patří do lidského společenství, kterému ty nabízíš pravdu a milost.

A tak tě prosíme: přijď království tvé do našich srdcí a vztahů, ba i do té politiky.

Spoj nás, Bože, svým svatým Duchem.

Spoj nás s Kristem, aby náš život neběžel do ztracena.

Spoj nás s druhými, abychom se nemíjeli a byli tvůj lid. Amen.

požehnání

Kéž vás na životních křižovatkách, v radosti i ve smutku, vedou slova, která Kristus praví v poslední biblické knize:

Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Blaze těm, kdo v krvi Beránkově vyprali a vybělili svá roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. ...

Kdo žíznil, ať přistoupí; kdo toužil, ať zadarmo nabere vody života.

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a dar a přítomnost Ducha svatého ať je a zůstává se všemi vámi. Amen.